

Fryštácký FARNÍČEK

18 ZPRAVODAJ FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI - ČERVEN 2004

V sobotu 22. 5. se konala u příležitosti Středoevropských katolických dnů slavnostní poutní mše svatá v rakouském Mariazell. Účastnilo se jí také několik poutníků z Fryštáku.

Duchovní slovo

Jako byla naše pozornost v měsíci květnu upřena na Matku Boží Pannu Marii, tak v měsíci červnu poutá náš zájem nitro Božího Syna. Celý měsíc červen je zasvěcen úctě k Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše.

Srdce je velmi výmluvný symbol. Označuje lásku. Často v běžné řeči používáme slovních spojení, že někdo má dobré či zlaté srdce. Naopak o špatném a zlém člověku říkáme, že má srdce tvrdé nebo kamenné.

Je možné, aby měl na tomto světě někdo větší lásku k lidem než Pán Ježíš? Proto uctíváme Jeho Srdce, které je symbolem tak velké lásky. Je hodno největší pozornosti a naší lásky. Sám Ježíš toužil po tom, aby lidé uctívali Jeho Srdce jako znamení jeho lásky k lidem. V sedmnáctém století se zjevil sv. Markétě Marii Alacoque (čte se alakov). Ukázal jí své srdce probodnuté kopím, ovinuté trnovou korunou a smutně jí řekl: „Hle, Srdce, které tolik milovalo lidi. Nyní dostává za svou lásku samý nevděk a zapominání.“ Pán Ježíš také vyjádřil, aby k úctě jeho lásky k nám byl zaveden svátek Srdce Ježíšova. Protože slavnost zaměřená k úctě Ježíšova Srdce připadá vždy na měsíc červen, celý je zasvěcen tomuto tématu.

K tomu, aby se naše srdce rozhořela láskou k Pánu Ježíši a abychom ukazovali lidem kolem sebe dobrotu našeho Pána, ze srdce žehná

otec Emil

Světec měsíce - sv. Vít (15. 6.)

- ❖ **Patron:** saský a český, mládeže, vinařů, hostinských, lékárníků, kovářů.
- ❖ **Atributy:** kniha, kohout, lev, kotel, koruna, chléb.
- ❖ Narodil se na konci 3. století v rodině bohatého sicilského pohana Hylase.
- ❖ Za vychovatele měl však křesťany – Krescencii a Modesta. Ti dali chlapce bez vědomí jeho otce pokřtít.
- ❖ Guvernér Valerian vybídl Hylase, aby přiměl syna odpadnout od víry, ale ten se o to pokoušel marně.
- ❖ Dítě bylo několikrát mučeno, ale pokaždé jakoby zázrakem přežilo. Nakonec Vít podstoupil v Lukánii mučednickou smrt (spolu s ním byli zabiti i Modest a Krescencie). Stalo se tak kolem roku 304 za pronásledování Diokleciánova.
- ❖ Kult mučedníka Víta se rychle šířil. První zmínky jsou z 5. století. Obzvlášť v Německu patřil mezi svaté pomocníky a býval vzýván při posunčině, „tanci svatého Víta“.
- ❖ Jeho ostatky byly roku 836 převezeny do kláštera Korvey na řece Weser.
- ❖ V Čechách se rozšířila jeho památka hlavně za sv. Václava, který mu zasvětil hlavní pražský chrám a uložil zde rámě sv. Víta, jež mu daroval Jindřich I. Ptáčník.
- ❖ Další ostatky z Pavie přivezl do Prahy Karel IV.

Pěší pout' do Mariázell

Jak jistě všichni dobře víte, před týdnem – v sobotu 22. května – se konala **Pout' národů v Mariázell**. Na tuto pout' se středoevropské národy (Bosna a Hercegovina, Česká republika, Chorvatsko, Maďarsko, Polsko, Rakousko, Slovensko a Slovinsko) připravovaly již několik měsíců – ve všech zemích probíhaly tzv. Středoevropské katolické dny, kdy se věřící modlili vždy za jeden z uvedených států. A

pout' v Mariázell byla jakýmsi vyvrcholením těchto dnů, poděkováním za znovusjednocení Evropy. Jejím mottem bylo „**Kristus – naděje Evropy**“ a v duchu tohoto hesla se nesla celá mše svatá (přímlyvy, promluva...) i setkání středoevropské mládeže, které probíhalo od pátku do neděle a jeho hlavním cílem bylo seznámení se s mladými z jiných zemí a jejich kulturou, a to jak formou rozhovorů, tak i her, malování či dalších kreativních činností. Do Mariázell dorazilo na 10000 mladých a celkový počet poutníků byl kolem 80000, mezi nimi i několik z Fryštátu. A přestože počasí se příliš nevydařilo a cestování bylo dlouhé, myslím si, že zážitek z pouti to nemohlo zkazit.

Kromě poutníků, kteří do Mariázell dojeli v autech či autobusech, byli také poutníci, kteří přijeli na kolech nebo prostě „po svých“. Také já jsem se účastnil pěší pouti a v tomto článku se s vámi podělím o své zážitky.

Tak nám někdy v únoru ve škole nabídli, jestli nechceme jít pěšky do Mariázell. Tak jsem si řekl, proč ne, bude to určitě zajímavé... Z Ágécika (Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži) se nás přihlásilo asi 40, dalších 140 lidí bylo z nejrůznějších koutů republiky. Nejmladšímu bylo kolem 14 let, nejstaršímu asi 65! Velkým překvapením byla účast ostravského biskupa – Mons. Lobkovice, který s námi rovněž celý čas putoval (a velice zdtně). Sraz byl v neděli 16. 5. večer ve Vranově na Dyji, kde nás ubytovali v místní škole. Hned, jakmile jsme vstoupili do naší „noclehárny“, potěšil nás nápis na tabuli, kde stálo: „Vítejte, milí poutníci, budíček je ve 4:30!“ Proto nebyl žádný div, že v deset hodin se již ozývalo jen pravidelné (ale bohužel i velice hlučné) oddychování.

V pondělí o půl paté už byli opravdu všichni na nohou a plni energie (až na výjimky) se připravovali na první – nejdlejší etapu (měřila kolem 45 km). Cílem naší cesty bylo známé poutní místo Maria Dreieichen (neboli Tři Duby). Kolem půl sedmé, po snídani a získání nutných informací, křížků a zpěvníků, za asistence České televize, jsme naši pout' započali. Hned od prvních kroků se dali pověřenci do zpěvu, který (a nejen ten) byl přenášen přes dva megafony, aby všichni poutníci dobře slyšeli. Speciálně pro tuto pout' bylo vytvořeno vícero písní, které se nás otec Marek (hlavní zpěvák) a jeho kolegyně neúnavně snažili naučit (ke konci jsme je už nemohly dostat z hlavy, ale některé se hodily, protože v jedné se např. zpívalo: „Když je kosa, i když leje, rád jdu...“). Cesta nám ubíhala dobře a brzy jsme překročili rakouské hranice. Naše trasa byla předem pečlivě připravená, a proto o nás ve většině farností, kudy jsme procházeli, věděli, a tak na kostelech zvonily zvony a v některých místech nás dokonce pohostili. Až na výjimky byli Rakušané velice milí a srdeční – zdravili, mávali, povzbuzovali... (i když možná že pro některé to bylo jen a pouze divadlo). Do naší cílové stanice jsme dorazili všichni a ve zdraví, i když někteří již měli hodně puchýřů (údajně

otec biskup Lobkovic

nepočítaně). Ve zdejší poutním kostele nás očekávali a ještě přede mší svatou došlo k slavnostní chvíli, když byl seznam poutníků uložen do kříže a vytažen na věž. Po mši jsme dostali výtečný guláš a brzy se uložili ke spánku, abychom byli čilí do další etapy.

Po nejdělsí části přišla nejkratší, která uběhla tak rychle, že se nám to ani nezdálo možné. Avšak je také pravda, že nám uběhla velice rychle i celá pouť, jak jsme se shodli, když jsme dorazili do Mariazell. I když někdy přicházely též kritické chvíle, kdy se nám zdálo, že čas jde příliš pomalu, ale těch bylo málo. Takže – po této velice rychlé etapě, která končila ve městě Langenlois (asi 20000 obyvatel), jsme byli přijati velice milým a nadšeným ředitelem zdejší střední školy. Tento pán litoval, že nám nemůže posloužit lepším ubytováním než tělocvičnou (protože internát byl plný studentů), což však bohatě vynahradil stravou, která zde byla pro nás připravena. Stoly se jak na večeri, tak i na snídaní doslova prohýbaly. Navíc nám na uvítanou připravil hudební představení – takže... Zkrátka to bylo výborné.

Posilnění jsme tedy mohli vyrazit na třetí – údajně krizovou etapu. Ale myslím, že nebyla (alespoň pro mne) tak špatná. Byla sice celkem dlouhá, ale nohy si už zvykly na dané (celkem svižné) tempo, takže nejhorší bylo slunce, které nemilosrdně pražilo, a také to, že jsme téměř celý čas šli po tvrdé asfaltové cestě. Ale šťastně jsme dorazili až do cíle, kterým bylo největší město na naší cestě – sídlo arcibiskupství St. Pölten. Ubytování jsme byli charitativní organizací Emauz, a také zde nás pohostili.

Pokud bych měl určit krizový den, byl by to čtvrtek, kdy se ještě stupňovalo horko a navíc už začalo stoupání, protože jsme se blížili k Alpám. Také tempo se v tento den značně snížilo a přestávek přibývalo. Ale odměna byla sladká – několik rakouských paní nám napeklo tolik bábovek, buchet a dalších dobrot, že jim to muselo trvat týden. Také spánek byl nadmíru příjemný, snad poprvé jsem usínal bez toho, aby mě budilo chrápání...

A už tu byl poslední kousek cesty – to se šlo skoro samo. Navíc krásným alpským terénem, po měkkých cestách... Ale... Ale jak jsme si den předtím stěžovali na horko, tak teď jak naschvál přišel déšť. Už dopoledne byla přeháňka, ale poté se opět vyjasnilo, takže všechno vypadalo dobře, avšak asi 5 km před Mariazell se obloha hrozivě zatáhla a z počátečního májového deštíku se stala nefalšovaná bouřka. Promočení jsme dorazili do Mariazell, poděkovali Bohu za šťastné dojití a poté došlo na poutnický zvyk – bosky dojit do baziliky a tam se pomodlit. Když jsme takto šli centrem města, tak se museli lidé hodně divit – jedna prodavačka nám dokonce nabízela k zakoupení levnou obuv... Po vykonání tohoto obřadu jsme se konečně (po ujití dalších 3 km) ubytovali ve velkých stanech a pojedli dobrou horkou polévku. Byla zde sice krásná příroda, ale dojem z ní nám trochu kazilo počasí. Bohužel déšť nepřestal po celou noc, ani v sobotu, a tak trávník se proměnil v jedno velké bahniště. I přes tuto okolnost (nebo snad právě proto) byl však zážitek z poutní mše krásný, což mi určitě potvrdí i všichni ostatní poutníci. Musím však říci, že jsem tuto mši prožíval určitě jinak, než kdybych nešel pěšky, protože celou dobu chůze jsem se na ni vlastně připravoval. Proto bych rád každému doporučil nějakou takovou pouť – nemusí být dlouhá, ale „prožitá“ – **je to opravdu silný zážitek.**

Pavel Osoha ml.

ZPĚVÁCI VZHŮRU, ANEB ORLÍ HNÍZDO 2004

Priznejme si to klidně. Nevěřili jsme tomu. Když začal Bušek... Ale ne, pojďme to vzít seriózněji. Tedy: Když začal Ferda před spoustou měsíců na Výboru mluvit o tom, že by zpěváci i s rodinami mohli někam vyjet na víkend, ozval se sice souhlas, ale někteří byli vnitřně dost skeptičtí. Ne, že bychom nedůvěřovali Ferdovi. Ale zkušenosti s tím, kolik omluv se najde vždy, když „dojde na věc“, sváděla spíš k opatrnosti. Avšak šel čas, zpívání, haluškyády, vánoční posezení, kuželky a najednou to začalo vypadat skutečně „na vážno“. To když nám Ferda sdělil, že už má místo i termín víkendu. A pak už tu byl pátek 14. 5. 2004 odpoledne a my zoufale přemýšleli, co máme ještě přibalit. A jak vlastně kdesi v těch Beskydech bude. Vždyť předpověď není příliš růžová. A navíc člověk neví, jak to tam vlastně bude vypadat. Prý velká chata, spacáky s sebou. No, ještě raději přibalit svetr, nezapomenout pláštěnku, doplnit zásoby jídla a může se vyrazit.

Zdá se, že my zpěváci jsme vcelku chápaví, nadaní orientačním smyslem, i když pro některé šlo docela o konec světa (ale tedy skutečně moc krásný konec). Cesty se neustále zužovaly, klikatily a stoupaly. Pozor, u kapličky doprava, ale za hasičárnou zas doleva. To bude asi ono. Aha, a tady je kontejner, takže znova doleva. A pak již kamení – jenže teď už to vypadá, že stoupáme snad na „střechu světa“. Což přináší problémy. Jak sejde noha z plynu, už je to marné. Kluzký kamenitý mimořádně strmý terén tě nepustí dál. A tak následuje couvání a další pokusy. A najednou... Orlí hnízdo. Ano, je to tady. A to už dobíhají i předtím vysazení spolecestující.

Orlí hnízdo na konci světa. A ono to, alespoň zvenčí, vypadá jako poměrně velká a moderní chata. Kolem však pravý horský terén. U dveří cedulka „Salesiáni Dona Bosca“. A už můžeme, ruce plné zavazadel a proviantu, prozkoumat i interiér. Dole kuchyň, jídelna, herna, nahoře ubytovací prostory a kaple. Vypadá to dobře, případné obavy mohou pominout. Velmi rychle se s novým (tak inspirativním) prostředím seznamují děti. I ty nejmenší. No, kde najdete místo, na kterém můžete se svými kamarády několik dnů pobíhat velkými prostorami, po parádních klouzavých dlaždičkách, občas to proložit výstupy po schodišti, různými hrami a sledováním toho, co dělá ta spousta dalších (velkých) lidí. No, u těch velkých je to podobné. Všechno je tu po ruce. Děti, přátelé, jídlo, pití, ping pongový stůl, kalčo, kaple, teplá voda, krásná příroda, krbová kamna i pelíšek, kam lze v případě potřeby hlavu složit. No prostě – paráda.

V pátek se po ubytování nachystala večere s výbornou rybí pomazánkou (společně z přinesených surovin tak, jako po dobu celého pobytu). Následovala volná zábava, proložená (poněkud pozdějším) ukládáním nejmenších dětí. Zvládl se i turnaj vylosovaných dvojic v kalču a neustále byl obsazený ping pongový stůl. A nakonec posezení se zpěvem u horkých kamen – vždyť jde o víkend zpěváků. Nebyl to povinnostmi svázaný nácvik a snad i proto se nám ten zpěv, při kterém třešně zrály, koníček pádil, dávalo se sbohem břehům proklatějm, mihla se dokonce i krásná Neapol a kdoví co ještě, trošinku protáhl. Ale ne, že by to někomu vadilo (možná až na ty už chrupkající).

Sobotní snídaně. Byla to ale spousta buchet, bábovek, vánoček, koláčů, řezů a kdoví čeho ještě, na čem jsme si při snídani pošmáklí. A zůstalo i na zítra. Nejmenovaný účastník mužského rodu (který nepodcenil kvalitní přípravu na pobyt) dokonce vykouzlil na pánvi anglickou snídani, sestávající z domácích surovin – slaninky, salámku, vajíček, a pohostil i několik dalších šťastlivců.

Ale to už jsme plánovali dopolední program. Počasí se vyklubalo nádherně, a tak se většina vydala na pěší túru na místní vrcholek Ondřejník, našli se i výletníci, kteří zajeli do Štramberka (velmi krásného městečka s „trúbou“ na kopci). Jedni i druzí si to nakonec užili, potrápili svá těla a obohatili smysly. A beze ztrát se vrátili do času obědního na Orlí hnízdo, kde mezitím pracoval pouze osifělý bagr na dalším zdokonalování tohoto kouzelného místečka.

Oběd. Opět koncert pro ruce našich žen. Proplétaly se v kuchyni a doplňovaly navzájem vskutku vzácně. A tak z přivezených kuřátek (doma upečených) a dalších surovin vznikly skutečné hody. A hody v takovém velkém milém společenství, to je přece něco. Po obědě však zákonitě přišel útlum. A byl to tentokrát kdo jiný než obětaví tatínci, kteří (za velkého nasazení a skutečného sebezapření) nabídli mimořádnou výpomoc v podobě... uspání svých ratolestí. Ano, i za cenu předchozího uspání vlastního.

Nuž, vše probíhalo více než vlídně snad až na to, že počasí se začínalo chmuřit. To však nemohlo zhatit všeobecnou pohodu tím spíše, že po dopoledním trochu únavnějším programem odpočinkový program nevalil. Vlastně určité problémy se objevily. Prvním bylo bloudění jisté opožděné posádky, která si dopřála malý beskydský okruh, než ji objevila hlídka složená z dvojice udatných mužů, kteří se jí přes nepřízeň počasí vydali vštít. Druhým problémem pak bylo poznání, že opékání špekáčků s doprovodným programem nám zůstane protentokrát odepřeno. Ale i tento problém se podařilo přenést přes srdce, zvláště když ženy dokázaly z uzenek vykouzlit patričné dobroty i v místní troubě.

Avšak nepředbíhejme příliš. To už zde byl i otec Emil, krátce se obcerstvil a již předváděl své nesporné kvality v ping pongu. Po chvíli ovšem nastala doba přípravy na mši svatou a pak i samotná mše svatá. V krásné místní kapli s prvky z opracovaného dřeva mohli všichni prožít okamžiky soustředění, byť koncentrace shromážděné drobotiny byla značná. Vše s patričným hudebním doprovodem ze strany (zejména) přítomných děvčat. (Bylo nám tak umožněno neodjíždět z příjemného a užitečného pobytu v tomto odlehlém koutu již v neděli ráno, ale protáhnout jej déle.)

A po stravě duchovní přišla na řadu již výše zmíněná uzeninová strava tělesná. Pošmákli si všichni, poté se rozloučil otec Emil a již následoval večerní program, ne nepodobný tomu pátečnímu. Hry, ping pong, kalčo, debaty, prostě dle gusta. Opět byl sjednán turnaj v kalču, tentokrát však pro dvojice rodinné (u vícečetných rodin dvojice dvě). A ten přinesl emoce skutečně nevídané. Ze tří rozlosovaných skupin postupoval do skupiny finálové vždy pouze vítěz. Jak kruté (hlavou se mihají vzpomínky na čtvrtfinále našich hokejistů)! A tak zejména skupina „A“ přinesla boje skutečně lité. A což teprve finále. Nelze, než finálové boje označit za strhující. A těch několik přítomných, kteří je blíže nesledovali, se nestačilo divit skřekům, úderům, které k nim doléhaly... No, dost již. Nyní, když vášně již opadly, můžeme konstatovat, že skvělý boj o první místo skončil výsledkem 10 : 9, nikomu se nic nepříhodilo, soupeři se nepobili, ba dokonce si na závěr rytířsky podali ruce.

Ale to ještě nebyl večer ani zdaleka u konce. Opět přišel na řadu zpěv u kamen. Zpívaly se kusy na

prání a vyslechnout je přilétli i slavíci. Až z Madridu! A poté, co jsme se malinko prošli u stánků (na levnou krásu), ocitli jsme se z ničeho nic i na těch panských lukách. No prostě... A také na debatku došlo, než přítomné postupně schválila únava.

V neděli se vstávalo již obtížněji, ale všichni to zvládli a mohli si ke snídani za odměnu opět popřát z nepřeberných buchtových zásob. Deštivé počasí venku pokračovalo, ale nikomu to příliš nevadilo. Na řadu přišly tentokrát Nákladáky, Scrabble, ale samozřejmě i ping pong, kalčo. Mezitím ovšem i postupný úklid prostor a příprava oběda. Byl tentokrát plánován spíše jako skromnější (špagety), ale kuchařky z něj opět vykouzlily doslova lahůdku, nad kterou

všichni mlaskali blahem. Po obědě ještě intenzivněji pokračoval úklid a začalo rozprchávání jednotlivých osádek. Ještě zamávat Orlímu hnízdu, sjet pomaličku ze „střechy světa“ a už se to frčelo ku Fryštáčku, ku všedním dnům.

A tak na závěr už jen d í k y .

Všem 17ti dospělým a 19ti dětem či mladým, tedy celkem 36ti osobám, že se odhodlali. Těm, kdo se průběžně věnovali přítomným dětem, za ochotu. Děvčatům za kuchtění. Ferdovi s Alčou za zorganizování. I ostatním. Třeba: Nejmenovaným skromným ochotníkům za kvalifikované úklidové práce před odjezdem! Nebo třeba přítomným za ohleduplnost k druhým. Ale i: Otci Emilovi za otočkovou návštěvu se mší svatou. Salesiánům za Orlí hnízdo. A hlavně: P á n u z a o c h r a n u .

No Name

Fryštácká krypta

Jak jsme vás informovali v minulém čísle, v průběhu kanalizačních prací na jižní straně kostela došlo k vykopání částí kosterních pozůstatků, protože v těchto místech byl v minulosti hřbitov. Původně se uvažovalo o jejich pietním pohřbení na novém hřbitově. Následně však bylo rozhodnuto, že budou uloženy k dalším pozůstatkům v kryptě fryštáckého kostela. Toho se ujal pan kostelník Ludvík Košák. A protože krypta v severní části lodi kostela nebývá otevřena každý den a vstup do ní je částečně komplikovaný nízkým podhledem, rozhodli jsme se, že Farníček u toho nesmí chybět. Nakonec jsem se – vyzbrojen digitálním fotoaparátem – vsoukal do úzkého okna nízké, asi 5 metrů dlouhé chodbičky, která ústí v kryptě. Celý prostor není velký – má přibližně jen 6x4 metry. Je však více než ze dvou třetin zaplněn kosterními zbytky (ostatně to můžete vidět i na fotografiích). Velmi zvláště na mě působil zejména pocit, kolik našich předků zde našlo místo svého posledního odpočinku a své vykonal i stísněný dojem z malého klenutého prostoru. Ale jak mi říkala moje babička: „Mrtvých se chlapče bát nemusíš, spíš se boj těch živých zlych lidí...“ Pod dojmem z návštěvy fryštácké krypty jsem proto požádal našeho farního historika Vítu Němce, zda by nenapsal pár řádek o historii této části kostela. Tak tady jsou... (na další stránce)

Pavel Nášel

Z dějin naší farnosti

aneb jak vypadala fryštácká farnost v minulých stoletích

13. KOSTEL – KRYPTA

Krypta pod fryštáckým kostelem, které se dříve říkalo také „sklípek“, byla podle kronikového zápisu P. Aloise Pijáka vybudována zřejmě před více než 300 lety. Když byl totiž kostel při velké opravě fasády v roce 1967 zbaven omítky, bylo možné podle zdiva rozpoznat, že celá stavba vznikala postupně: Nejprve byla postavena střední část kostela, později byl dostavěn presbytář a nakonec – v roce 1820 kůr s věží. Proto krypta patrně vznikla zároveň s presbytářem. Původně byla přístupná zvenčí i zevnitř kostela. Vchod zevnitř se nacházel hned pod schodkem před dnešním obětním stolem, v prostoru mezi kazatelnou a křtitelnicí a kryla jej velká kamenná deska. Tento vchod byl roku 1897 předlážděn při pokládání nové dlažby, takže dnes je nepřístupný. Venkovní vchod, který se dnes nachází za kostelem ve zdi nalevo od svatostánku, zmizel také, a to při opravách kostela v roce 1886. Původně byl zakryt velkým vyčnívajícím kamenem, nad kterým bylo větrací okénko. Při zmiňovaných opravách byl vchod zazděn a zbylo pouze větrací okénko. Tento venkovní vstup do krypty byl znovu objeven až při výše zmiňované velké rekonstrukci

**Erb rodu
Minkvičů**

kostela v roce 1967.

Původně (tedy před přemístěním hřbitova roku 1820) byla do krypty pohřbívána šlechta z hradu Lukova, konkrétně někteří členové rodu **Minkvičů** (Minkwitzů) z Minkvicburku, jejich vyšší úředníci a také fryštáčtí faráři, zatímco prostí obyvatelé byli pochováni na hřbitově okolo kostela. Za šlechtický rod Minkvičů zde byl pochován majitel lukovského panství **Jan Fridrich III.** (+1727; ve své knize jej uvádí P. Drábek – viz níže), dále **Julius Ferdinand** (+ 21. 5. 1696), **Jan Adam** (+ 7. 10. 1698, leží na levé straně „ke kruchtě“ – bývala sakristie za svatostánkem) a **Regina Marie Minkvicová, roz. Skrbenská** (+ 27. 8. 1715). Za lukovské úředníky je uváděn urozený a statečný rytíř pan **Jan Zeleczký z Poczenitz**, purkrabí lukovského panství, který byl údajně pochován v roce 1686 před oltářem Panny Marie na pravé straně. Ze zde pohřbených fryštáckých farářů jsou zmiňováni tito: **P. Carolus Plumlovský** – pochován roku 1695 mezi ženskými lavicemi před oltářem sv. Kateřiny, zakladatel fryštáckých farních matrik a rodák z Horní Vsi **P. Pavel Filippi** (+ 1686), dále holešovský rodák **P. František Lubovenský** (+ 1712) a **P. Josef Tauber**. (Pozn.: Údaje o tom, v kterých místech byl kdo pohřben, dnes už těžko můžeme použít, protože interiér kostela před rokem 1820 vypadal úplně jinak, než jak jej známe dnes – týká se to především bočních oltářů a uspořádání celého presbytáře.)

dokončení příště

Vít Němec

Dům Ignáce Stuchlého

PROGRAM O PRÁZDNINÁCH

3.-8.7. Dunajec 2004 (vede: Radim Hladký, min. věk: 15 let, cena: 1890,-)

Vodácký zájezd na řeku Dunajec v nádherném prostředí Belianských Tater. Na závěr si sjedeme dravou Oravu. Vodácké radovánky proložíme pěší túrou vápencovým kaňonem plným jeskyní a prohlídkou horského střediska Zakopané.

4.-10.7. Velká Fatra (P. František Bezděk SDB, 15 let, studenti 1400/pracující 1600,-)

Přechod Velké Fatry od Harmanca do Ružomberka s batohy na zádech s přespáním v obvyklých tábořištích.

11.-17.7. Hron (P. Pavel Kosmák SDB, 16 let, 1450/1750,-)

Naši plavbu začneme netradičně – vystoupíme na nejvyšší vrcholy Nízkých Tater – Chopok a Ďumbier, který pod sebou ukrývá unikátní Jeskyňu mrtvých netopierov, do níž posléze sestoupíme. Další dny už svižně tekoucí Hron ponese náš raft a kanoe zprvu podhůřím Nízkých Tater a poté rozvěvenou zvolenskou kotlinou. Přestože je Hron vyhledávanou slovenskou řekou, je na něm oproti Česku příjemný klid a nouze o vodáky. Naštěstí (?).

16.-20.7. Volejbalový trochu víc víkend (Gabriela Dudáková, Zdeněk Jurček, 16 let, 810/970,-)

Pět dnů plných volejbalu, příhrávek, nahrávek, smečí a vybírání, bloků a sak. Tentokrát necelý týden, přece jenom dovolená je krátká... Ale o to intenzivnějších zápasů a her, turnajových pavouků a radostí z výher.

18.-24.7. S – Bohem na Malé Fatře (P. František Bezděk SDB, 15 let, 1520/1720,-)

Duchovní obnova na téma „Život milovaných dětí“ spojená s jednodenními túrami po kopcích Malé Fatry. Spát budeme ve stanech na soukromé zahradě na kraji obce Štefanová a vařit na ohni.

31.7.-6.8. Středověk (Kristýna Tomková, 15 let, 1300,-)

Jsou čtyři trůny na bájném hradě. A v zemi opět zavládne mír a spravedlnost a krutovláda bude svrhnuta, až šlechetní rytíři bez bázně a hany, či krásné dámy, jejichž moudrost a laskavost do dalekých zemí se ponese, na ně jednoho dne usednou.

1.-8.8. Angličtina (Petra Machovcová, Mirka Blažková, 15 let, 1120/1400,-)

Pro věčně začínající a mírně pokročilé. Hi! How are? Jsi už otrávený z toho, jak se pořád učíš ty stejné lekce dokola? Odhod' učebnici a přijed' to s námi zkusit příjemnou a netradiční formou. Těšíme se na tebe. Bye, bye and see you soon!

6.-15.8. Bulharsko (Radim Hladký, 18 let, 5450,-)

Vysokohorská turistika v pohoří RILA s nejvyšším vrcholem Bulharska MUSALA (2925 m) a PIRIN s nejvyšším vrcholem VICHREN (2914 m). Také návštěva několika kulturních památek a přírodních zajímavostí. A nakonec koupání u moře v Řecku.

8.-15.8. Dolomity (P. Pavel Kosmák SDB, 18 let, 3400/3900,- + 30 Euro)

Vysokohorská turistika po „via Ferratech“. Opětná nabídka obyčejným smrtelníkům toužícím stoupat k výšinám. Vracíme se do Dolomit pro jejich krásu a jedinečnost.

Směle vedené „via ferraty“ nás opět dovedou na místa, kde se srdce rozbuší a dech zatají. Akce pro ty, jimž přirostly k srdci vysoké hory s dalekými rozhledy, horské louky, stíny tančící na horských velikánech při západu slunce, ranní jinovatka a parta dobrých lidí. Naše túry zamíří do horské skupiny, Sella, Tofane, Cristalo, Civetta a Marmolada.

Podrobné informace naleznete na internetové adrese www.disfrystak.cz

Oslava čtyřicetin

Jak všichni jistě dobře víte, ředitel DISu František Bezděk SDB oslavil nedávno své jubilejní čtyřicáté narozeniny. Pro své známé a přátele z Fryštáku a okolí byla 15. května nachystána oslava právě na DISu. Původní plán sice počítal s venkovní verzí, ale možná se František málo modlil, (nebo se modlil dobře, protože se přiznal, že mu venku byla zima, a chtělo se mu jít do tepla) čehož výsledkem byl déšť, který se začal snášet

na aparaturu a posezení. Vše se tedy přesunulo dovnitř do sálu. Přenos trval silným chlapcům

z DISu jen několik okamžiků, takže program tím nijak neutrpěl (jeho zpoždění o dvě hodiny bylo způsobeno určitě něčím jiným). Na oslavu bylo nachystáno několik překvapení. Jako první nastoupilo velice zajímavé hudební těleso, které předvedlo „snad“ underground, nebo něco podobného, nicméně dost originálního. Potom přišla ke slovu cimbálová muzika, která měla veliký

úspěch. Všechny zúčastněné jistě potěšily klobásky (navíc roznášené šikovnými slečnami). Dalším malým (a milým) překvapením bylo promítání videa z oslavy místního spolče, které nachystalo Františkovi zajímavý program, začínající pohřbem a končící pneumatikou ve věži kostela... Pak opět přišly ke slovu lidové písničky. Nemalej aplaus nastal, když přišel na

pódium se svou „skupinou“ právě oslavenec. Už její složení znamenalo jasný úspěch. Na baskytaru hrál bezchybně Vladá Kopřiva, zpívala a na housle doprovázela Jitka Vaňharová, skvělá sóla na kytaru předváděl pan Hejtmánek a leaderem kapely byl se zpěvem a hrou na kytaru samozřejmě František Bezděk. No, prostě to rozjeli ve velkém stylu – a snad ne naposled. O nadšení, s jakým hráli, svědčí fakt, že Františkovi praskly na kytáře hned dvě struny, což však nijak nezhoršilo jeho výkon. Poté byl na řadě další kinematografický skvost. František totiž od DISáků obdržel velice originální dárek – a to seskok padákem. A Byl držen v nevědomosti až do posledního okamžiku (aby náhodou tento dáreček neodmítl...). DISáci ho totiž v přestrojení za mafiány naložili do auta, na hlavu mu nasadili kuklu a odvezli ho na letiště, z něhož již nebylo úniku. František samozřejmě skočil a jeho skvělý let byl natočen kamerou. Škoda jen, že nebylo zachyceno, jak se Kosmič (Pavel Kosmák) plazí bez padáku k otvoru letadla, aby se podíval, „jak Franta letí“, což mělo za následek domluvu pilota. No a po této projekci, protože už bylo vcelku dost hodin, se vše pomalu schylovalo ke konci. Ještě několik oslavencových slov na závěr a THE END.

Peťa Popelka

Kalendárium Červen 2004

- 30. 5. Slavnost Soslání Ducha svatého
- 1. 6. Památka sv. Justína
- 5. 6. Památka sv. Bonifáce
- 6. 6. Slavnost Nejsvětější Trojice
- 10. 6. Slavnost Těla a krve Páně
(Boží tělo)
- 11. 6. Památka sv. Barnabáše
- 13. 6. 11. neděle v mezidobí
- 18. 6. Slavnost Nejsvětějšího srdce
Ježíšova
- 20. 6. 12. neděle v mezidobí
- 21. 6. Památka sv. Aloise
- 24. 6. Slavnost Narození sv. Jana
Křtitele
- 27. 6. 13. neděle v mezidobí
- 28. 6. Památka sv. Ireneje
- 29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla
- 3. 7. Svátek sv. Tomáše
- 4. 7. 14. neděle v mezidobí

Kde, kdy, co...

KLUB MAMINEK

- 1. 6. Beseda o letní kosmetice Just
- 15. 6. Posezení na zahradě DISu

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

13. června přistoupí v našem kostele 16 dětí k prvnímu svatému přijímání. Kromě dvou dětí jsou všechny z naší farnosti. Tyto dvě děti se připravovaly soukromě.

Prosme za všechny prvopřijímající ve svých modlitbách, aby to pro ně byl slavný a hezký den. Hlavně však prosme za to, aby tento den byl skutečným začátkem hlubšího života z víry ve spojení s Pánem Ježíšem.

20. výročí úmrtí P. Aloise Pijáka

* 28. ledna 1911 v Újezdu u Luhačovic
† 18. června 1984 ve Fryštáku

Každý z Fryštačanů, který osobně znal P. Pijáka, ví, že byl knězem, který naši farnosti i městu věnoval nejenom více než třicet let svého života, ale i nezměrné množství práce jak pastorační, tak také fyzické. Jisté je také to, že to zde neměl vždy lehké – zvláště, když ve Fryštáku působil v době, která církvi vůbec nepřála. Ale i přesto všechno se mu s pomocí spousty zdejších obětavých lidí podařilo pro naši farnost udělat velmi mnoho dobrého, a proto se jistě nesmazatelně vryl do vzpomínek mnoha fryštačských farníků, ale i ostatních lidí, kteří jej z té doby pamatují.

Proto jsme se rozhodli, že také ve Farníčku věnujeme osobnosti P. Pijáka prostor, a proto do příštího čísla připravujeme rozsáhlý příspěvek o životě tohoto kněze, zvláště o jeho působení ve Fryštáku, samozřejmě doplněný fotografiemi.

Oddechový koutek

Doplňovačka: Bez Božího požehnání... (tajenka)

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P

1. Předseda vlády
3. Nábojnice
5. Součást oběda
7. Slovensky „papoušek“
9. Část dne
11. Španělská stěna
13. Severka
15. Český spisovatel (Karel)
17. Náš herec (Bolek)

2. Obyvatel Polabí
4. Rvačka
6. Oběžnice
8. Ohava (nestvůra)
10. Vojenská trumpeteta
12. Tisícina celku
14. Nejstarší geologické období
16. Květináč

připravil František Zálaha

Tajenka z minulého čísla: Popelka Nazaretská

☺ Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vyloupil pokladnu: „Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat.“ „Moc děkuji za nabídku, důstojnosti,“ povídá vězeň. „Ale na to musí být odborník.“

FRYŠTÁCKÝ FARNÍČEK – zpravodaj farnosti sv. Mikuláše ve Fryštáku.

Vychází 1x měsíčně.

Redakční rada: P. Emil Matušů, Mgr. Pavel Nášel, Vít Němec, Pavel Osoha ml., Petr Popelka, Jitka Vaňharová

Římskokatolická farnost Fryšták, P. I. Stuchlého 25, 763 16 FRYŠTÁK, tel: 577 911 005.

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.frysfar.wz.cz>.

Uzávěrka pro vaše příspěvky je vždy ke 25. dni měsíce.

Určeno pro vnitřní potřebu.

Vyšlo 29. 5. 2004 v nákladu 250 ks.